

O RECANTO DO ESCRITOR

Neste espazo pretendemos dar cabida as redaccións de todas aquelas nenas e nenos que teñan afección pola escrita e que desexen dar a coñecer os seus traballos ao resto de compañeiras e compañeiros e ao conxunto da comunidade educativa do noso centro. Noraboa!

A castaña Mariña

“ Era unha vez unha castaña chamada Mariña que vivía coas súas tres irmáns. Unha chámabase Marta, outra Tere e a última Chus. Un día ouviron uns sons moi raros. As súas tres irmáns baixaron do seu ourizo e foron ver o que pasaba, pero Mariña só asomou a cabeza e o que vía non lle gostou. Todas as súas irmáns e as súas amigas en bolsas ou en grellándose. Ela atemorizada saltou a unha árbore que estaba perto dela pero caeu e agochouse tras dunhas follas ata que pasou todo. Emprendeu unha viaxe. Pasou ríos, vales, montañas e coñeceu un verme chamado Gusíño que lle ensinou moitos camiños. Foron pasando os días e descubrío unha cousa terribel. Mientras Mariña dormía, Gusíño tentou morderlle. Mariña decatouse que gusíño o único que quería era comela e saiu corriendo. Despois de moito tempo un paxariño dixolle a Mariña que se se enterraba sairía unha árbore. É foi o que fixo. A seguinte primavera convertiuse nun castiñeiro **”**

MIGUEL RIVAS
4B.IRENE FERRERA BECERRO
4B.

A pequena castaña

Había unha vez un bonito bosque no que existía un grande castiñeiro que se encibia de numerosos ourizos en outono. Nun deles, duas castañas falangueiras, una grande e outra pequena falaban do seu futuro. A grande sempre dícia:

- Eu seré un grande castiñeiro e ti serás un anano!

- ¡Tí sempre tan fachendosa!

- Eu teré as mellores castañas e todo o bosque terá en grande valía.

A pequena poñíase un pouco triste das palabras que lle dícía a súa compañeira pero seguía agardando con moitas gañas a que o ourizo se abriera.

Por fin, un día de novembro, as duas castañas caeron da árbore e puxérónse moi ledas tentando enterrarse no chan para converterse en castiñeiro.

Ao dia seguinte uns nenos que pasaban por ali fixaron na castaña grande porque lles chamaba más a atención e collérona para comela. Ela berraba con todas as súas forzas para que a soltaran pero somente a podía escutar a súa pequena compañeira que non podía axudala.

A pequena castaña foise enterrando pasenxo e aos poucos días asomou como unha pequena árbore que, despois de moitos anos, chegou a facerse a máis fermosa do bosque.

O castiñeiro

LOURDES BERROIZ PUERTAS
2A.

Había unha vez un castiñeiro que non sabía nada da vida.

No outono levou un grande disgusto. (Estou maluco.) Preguntáolle o piñeiro que tiña perda.

O piñeiro, nunca lle quería decir que estar sempre verde era causa de piñeiro, e que estar amarelo era de outro tipo de ábores. Despois dunha díada calroneó as follas.

O castiñeiro, estaba moi triste e non deseaba de chorar e chorar.

Unas días despois, o castiñeiro dícia ¡Qué ben! ¡Teño flores!

Despois dunhas poucas semanas, tiña unhas bolinhas con pinchos que se chamaban ourizos.

Eses ourizos tiñan ricas castañas, que os nenos collían para facer regos e para comelas.

a miña viaxe

BARBARA CABELLO
4º A.

Os Pirineos

Eu fui de viaxe ó Pirineo

Catalán e vin moiás cosas que me chamaron a atención: as altas montañas, a abundante vexetación, varios tipos de páxaros e outras aves.

Encantoume subir a un pico caminando, acompañada polos meus pais e o meu irmán.

Un día pola noite caeuunha tormenta que parecían fogos artificiais. O ceo estaba moi escuro e cando aparecían os lóstregos, era como unha luz que se acendía no firmamento cunhas cores moi variadas. O ruido dos tronos metía moi medo, pero ainda así eu non deixaba de contempla-la maravilla.

o meu diario

MIRIAM NIETO TORRES
5º C.

Hoxe é o martes 8 de novembro de 2005.

Suponíase que hoxe pola mañá teríamos que ir toda a clase ó cine a ver "Cinco chicos y esto", pero iso non foi así.

Eu estaba moi ilusionada porque encantame facer excursións, pero craro, estábamos repartindo uns paraugas porque estaba escomenzando a chover e algúns nens non o tiñan.

Cada vez chovía máis e máis e escotabanse tronos e vianse lóstregos. Os profesores, coa paciencia que teñen, aguantaronnos aproximadamente un cuarto de hora na fila a ver se paraba de chover. Pero non parou.

Fomos para clase todos enfadados e a metade nin lles querían falar ós profesores. A profesora explicounos o motivo polo que non fomos ao cine e era moi razoábel. Pero eu, ainda así, enfadeime con ela.

Ao chegar á miña casa comprendín esa razón e decateime de que estaba equivocada, moi equivocada. Fixérono polo noso ben, porque eles son responsabeis mentres estamos no colexió.

Isto serviu de moito para aprender os motivos polos que nos berran, para que cando nos fagamos maiores sexamos responsabeis e nos preocupemos polos demás como fan eles.

Hoxe a pesares de que me enfadei, paseino moi ben e aprendin algo moi importante.